

**“Soha nem akartam, hogy szégyellje magát”
Kutatás azon szülők között, akik támogatták transznemű
gyermekük szociális tranzícióját.**

*Forrás: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/19361653.2022.2034079>
Received 11 Nov 2021, Accepted 21 Jan 2022, Published online: 09 Feb 2022
Fordította: Magasházi Mónika - 2023.01.02*

Bevezetés

A transzneműséget ma már az egészségügy az emberi sokszínűség részeként ismeri el és nem kórképként diagnosztizálja. A családok és a közösségek fontos részeként ismerik el, ahol a transznemű emberek megünneplésére és normalizálására is lehetőség nyílik. (AusPATH, 2021; Egészségügyi Világszervezet, 2018). A nemi sokféleség kórképként való leírásától és patologizálásától való orvosi elmozdulás jelentős következményekkel jár a transznemű gyermekek számára, akiknél egészen a közelmúltig „rendellenes” identitást diagnosztizáltak volna, és elszigeteltségben, elutasításban és szégyenben nőttek volna fel (Bryant, 2006, 2007; Gill-Peterson, 2018). A legújabb egészségügyi iránymutatások ezt a koncepcionális váltást a gyakorlatba ültették át, elismerve a megerősítés és a támogatás fontosságát, beleértve a korai gyermekkorot is (Lopez és mtsai, 2017; Oliphant és mtsai, 2018; Rafferty és mtsai, 2018; Telfer et al., 2018).

Világszerte egyre több transznemű gyermek tapasztalja meg a szülői támogatást és megerősítést gyermekkorukban (Galman, 2020; Pullen Sansfaçon et al., 2015, 2020; Roche, 2020). A transznemű gyermekek szülei arról számolnak be, hogy tanultak azokból a történetekből, amelyeket gyakran bizalmasan cseréltek ki egymás között akik transznemű gyermeket neveltek; valamint a transznemű felnőttek gyermekkori tapasztalatainak meghallgatása és az azokból való tanulás is fontos szempont volt. (Galman, 2020; Pullen Sansfaçon et al., 2015, 2020; Roche, 2020). A szociális tranzícióval kapcsolatos tapasztalatokkal rendelkezők meglátásai több családnak segítettek abban, hogy önbizalmat kapjanak a „szociális tranzíció” támogatásához (Ehrensaft et al., 2018; Sherer, 2016). A szociális tranzíció magában foglalhatja a gyermek nevének vagy névmásának módosítását, jelezve azt a pontot, amikor a család, az iskola vagy a közösség tiszteletbe tartja és hitelesíti a gyermek identitását (Ehrensaft, 2020). „A szociális tranzíció magában foglal valamit, ami túlmutat a nem konformitásán, és a megélt nemi identitás változásáról beszél” (Ashley, 2019, 679).

A kora gyermekkorban támogatott és megerősített transznemű gyerekekkel kapcsolatos kutatások a szociálisan tranzícionált transznemű gyermekek jó jólléti szintjét mutatták ki, ami éles ellentétben áll a transznemű fiatalok körében gyakran tapasztalt depresszióval, önsértéssel és öngyilkossági gondolatokkal (Olson et al., 2016). A transznemű gyermekek szüleinek tapasztalataival kapcsolatos kutatások korlátozott bepillantást nyújtanak a pubertás előtti szociális tranzícióhoz nyújtott szülői támogatásba, különös tekintettel a szülői utakra a támogatóvá válás felé, a szülői elfogadást befolyásoló tényezőkre, valamint azokra a kihívásokra, amelyekkel a szülők szembesülnek, ha transznemű gyermekeiket támogatják. (Katz-Wise és mtsai, 2021; Neary, 2021; Pullen Sansfaçon et al., 2015, 2020; Riggs és mtsai, 2020). Számos ilyen tanulmány vizsgálja, hogy az esély egyenlőtlenség és a marginalizáció metsző tengelyei hogyan befolyásolják a szülői képességet, valamint a transznemű gyermekek támogatásának és támogatásának képességét (Carlile et al., 2021; Neary, 2021; Pullen Sansfaçon et al., 2015, 2021; Rahilly, 2015).

Az szakirodalomban korlátozott betekintést nyerhetünk abba, hogy a szülők hogyan döntenek a pubertás előtti transznemű gyermekek támogatásáról, vagy hogy a szülők utólag hogyan reflektálnak ezekre a döntésekre (Olson et al., 2019). Ez a kutatás egyedülálló és fontos perspektívát hoz a pubertás előtti szociális tranzíció témájába. Olyan szülők csoportjára összpontosít, akik támogatták transznemű gyermeküket a tizenegy év alatti szociális tranzícióban az Egyesült Királyságban. Ez a csoport széleskörű tapasztalatokon alapuló tudással és betekintéssel rendelkezik ebben a témában. Ez a kutatás egy olyan időszakban zajlik, amikor az Egyesült Királyságban megnövekedett a média által vezérelt visszahatás a transz jogok ellen, és összehangolt támadások érik a transznemű gyermekek jogait és jólétét, ideértve a transznemű serdülők egészségügyi ellátásával szembeni jogi kihívásokat is

(Faye, 2021; Jackson, 2020). A transznemű gyermekek jelenlegi bizonytalanságának idején ez a kutatás a szülők meglátásait vizsgálja meg, hogyan gondolkodtak a szociális tranzícióval kapcsolatos döntéshozatalban, és átlagosan négy évvel később a szülők hogyan reflektálnak ezekre a döntésekre.

Módszertan

A kutatást egy transz-emancipációs elméleti keret támasztja alá, amely az emancipációs kutatással kapcsolatos szélesebb körű munkára épít (Noel, 2016). Itt a transz-emancipációs keret az, amely felismeri és figyelembe veszi a cisznormativitás és a nemi sokféleség patologizálásának szerepét a strukturális igazságtalanság fenntartásában (Wesp et al., 2019). A cisznormativitás az a feltételezés, hogy mindenki cisznemű (nem transz), vagy annak kellene lennie (Keo-Meier és Ehrensaft et al., 2018). Newbury (2013) azt tárgyalja, hogy a strukturális vagy intézményi cisznormativitás hogyan hatja át a társadalmakat és intézményeket, amelyek a legtöbb cisz-ember számára láthatatlanok, ugyanakkor kárt okoznak a transznemű embereknek, olyan struktúrákban és rendszerekben, amelyeket nem úgy terveztek, hogy magukban foglalják a transznemű életet. A kutatás felismeri a cisznormativitás negatív hatásait a transznemű gyerekekre, a kutatásban és a társadalomban is (Ansara és Hegarty, 2012). Itt a „transz” szót a bináris és nem bináris orientált személyekre is alkalmazzuk (Vincent, 2020). A kutatás elismeri a nemi diverzitás múltbeli patologizálásának folyamatos örökségét, olyan évtizedekből, amikor a nemi diverzitást zavarnak tekintették, megelőzendőnek vagy megváltoztathatónak gondolták. (Bryant, 2006, 2007). A kutatás tisztában van a transz-emancipáció korlátaival is, felismerve a rasszizmushoz, klasszicizmushoz, szexizmushoz és egyenlőtlenséghez kötődő, egymást átfedő és egymást keresztező elnyomásokat, amelyek akadályozzák az egyenlőséget és az igazságosságot (Gill-Peterson, 2018). A kutatás fenntartja a transz-emancipációs kutatások iránti etikai elkötelezettséget, felismerve, hogy a nemi sokféleség sem nem kóros, sem nem problematikus, elismerve, hogy a transznemű életek egyenlőek a cisz-életekkel.

Kutatási kérdések

A meglévő irodalom korlátozott betekintést nyújt a tapasztalaton alapuló nézőpontból a pubertás előtti szociális tranzíció támogatására. Tekintettel a téma fontosságára a családok és a transznemű gyermekekkel foglalkozók számára, ez a kutatás a következő kutatási kérdéseket tárta fel:

Hogyan értékelik a tapasztalataikat a szülők, akik támogatták a gyermek szociális tranzícióját?

Hogyan értékelik az ilyen szülők a pubertás előtti szociális tranzíció kockázatait és előnyeit, és milyen tapasztalatokon alapuló tanácsokat adnak más családoknak?

Kutatási minta

Harminc szülőt kérdeztek meg Angliából, Skóciából és Walesből. Az egyéni demográfiai adatok nem jelennek meg, a résztvevők adatvédelmi kérése alapján, egy kis, sérülékeny és potenciálisan azonosítható kohorszban. Az interjúalanyok 100%-a cisz, 90%-a fehér, 93%-a nő és 23%-a rokkant volt. 70%-uk 40-50 éves volt, 10%-uk pedig bevándorló volt az Egyesült Királyságba. Az interjúalanyok széles háztartási jövedelmi szinttel és iskolai végzettséggel rendelkeztek, 20%-uk a középfokú végzettségről számolt be, 37%-uk diplomás, 43%-uk pedig posztgraduális végzettségről számolt be. A szexuális irányultság tekintetében a kohorsz változatos volt, a szülői interjúalanyok 60%-a heteroszexuális, 23%-a pánszexuális, 10%-a biszexuális és 7%-a meleg vagy leszbikus. Az interjúalanyok többsége fehér cisznemű nő volt. A megkérdezett szülők 30 szociálisan tranzícionált

transznemű gyerekek (80%-a fehér), köztük 15 lány, 12 fiú és 3 nem bináris gyermek tapasztalatait osztották meg egymással. Ezek a gyerekek átlagosan 7 éves korukban (3-10 évesek) tranzícionáltak szociálisan. A szülői interjú idején a szülők transz gyermekei átlagosan 11 évesek voltak (6-16 évesek).

A kutatás kritériumai, tervezés

Az itt bemutatott kutatás az Egyesült Királyságban a serdülőkor előtti szociális tranzícióban élő transznemű gyermekek cisznormativitásával, jogaival és jólétével foglalkozó szélesebb körű PhD része. A tágabb értelemben vett PhD a gyerekektől és a szülőktől származó meglátásokat is tartalmazott, bár ez a konkrét cikk csak a szülőktől származó adatokkal foglalkozik.

A szülő interjúalanyok felvételi kritériumai a következők voltak:

- I) szociálisan tranzícionált transznemű gyermek szülője vagy gondozója az Egyesült Királyságban
- II) gyermekük tizenegy évesnél fiatalabb,
- III) gyermekük jelenleg 16 év alatti (egy gyermek a mintában) éppen betöltötte a 16. életévét, mire az interjúra sor került).

A résztvevők toborzása brit transznemű gyermek szülői támogató zárt csoportokban történt, a tanulmány részleteinek és céljainak bemutatásával. E hat támogató csoport egyike sem transz-ellenes, a csoportok moderátorai gondoskodnak arról, hogy a csoportok biztonságos teret kapjanak az esetleges transzfób diskurzustól. Úgy ítélték meg, hogy a transz-ellenséges szülői fórumokon való reklámozás elkerülése valószínűleg nem érinti a mintát, mivel a transz-ellenséges szülők értelemszerűen nem támogatnák a tizenegy év alatti transznemű gyerekek szociális tranzícióját, és ezért nem jelentkeznének a kutatásba. További interjúalanyokat hólabda-mintavételezéssel vontak be, a szülői támogató csoportok többi tagjának bemutatásával. A nehezen elérhető családokhoz és gyermekekhez való hozzáférést lehetővé tette a kutatás szerzője, aki egy transznemű nem bináris gyerek bináris szülője, aki segített leküzdeni a bizalommal összefüggő akadályokat ezen csoport meghallgatása előtt. A szerző maga is tagja négy ilyen zárt online csoportnak, és közvetlenül ott posztolt, míg a többi szülő megosztja a részleteket két másik csoportban. Az interjúalanyok nem részesültek ösztönzésben vagy elismerésben, azon a lehetőségen túl, hogy tapasztalataikat névtelenül megoszthassák szélesebb közönséggel. A kutatásban részt vevők előzetesen kaptak egy projektájékoztatót, amelyen felvázolták a kutatás célját, jogaikat és adataik felhasználásának módját, amelyen minden résztvevő aláírt egy beleegyező nyilatkozatot, amelyben jelezte részvételi szándékát, és adataik bevonását a kutatásba. Az interjú után minden interjúalany kitöltött egy rövid demográfiai felmérést.

Adatgyűjtés

Az interjúkat online módon zajlottak, a Microsoft Teams szolgáltatáson keresztül 2020 decembere és 2021 szeptembere között. A félig strukturált interjúk, amelyek széles témát fedtek le, beleértve az egészségügyet, az oktatást és a családokat, 1–3 óráig tartottak (átlagosan 2 óra). Ez a cikk a tágabb adatkörpust egy részhalmozatot vizsgálja, az interjúk szociális tranzíció tárgyú részeit összpontosítva, különösen azoknak az interjúknak a részeit, amelyek a gyermek szociális tranzíciójának támogatásával kapcsolatos tapasztalataikra vonatkozó szülői reflexiókat tárgyalják. A szociális átmenettel kapcsolatos szülői reflexiókkal kapcsolatos kulcskérdések a következők voltak: „Beszélne nekem a szociális tranzícióval kapcsolatos gondolatairól és döntéshozataláról?”, „Hogyan gondolkodik most ezekről a döntésekről?”, „Ön szerint milyen kockázatokat, ill. milyen előnyöket rejt a gyermeke számára a szociális tranzíció?” Az interjúkat rögzítettük, biztonságosan tároltuk egy titkosított

platformon, és a kutatás szerzője lejegyezte. A jegyzetet összevetették a felvétellel, és az anonimizált jegyzeteket feltöltötték az NVivo-ba.

Adatelemzés

Az adatokat induktív reflexív tematikus elemzéssel elemezték (Braun és Clarke, 2006), hogy megértsék a szülők reflexióit a pubertás előtti szociális tranzíciót támogató tapasztalataikról, kódok és témák adatvezérelt fejlesztésével. Az elemzés magában foglalta az egyes jegyzetek újraolvasását az adatok megismerése érdekében, a kezdeti kódok generálását soronkénti vagy szakaszonkénti kódolással, változatos kódolást előre kidolgozott kódolási kategóriák nélkül. A kezdeti kódokat ezt követően felülvizsgálták a tágabb témák azonosítása érdekében, az egyes témák összes kivonatát összegyűjtve és újraolvasva. Ezt követően felülvizsgálták a kezdeti témákat, majd felülvizsgálták a témákat és altémákat annak érdekében, hogy belső koherensek, konzisztensek, jellegzetesek legyenek, és pontosan rögzítsék az adatkészletet. Minden altémát elemezték és értelmeztek, beleértve a meglévő szakirodalomra való hivatkozást is. Az egyes altémák pontos illusztrálására az interjúalanyok körétől származó indikatív idézeteket választottunk ki. Törekedtek arra, hogy több idézet szerepeljen ebben a cikkben, és ezt a döntést a mögöttes emancipációs elméleti perspektíva indokolta. Számos interjúalany reményét fejezte ki, hogy véleményüket közvetlenül megosztják majd, megjegyezve, hogy a szociálisan tranzicionált transznemű gyermekek szülők hiányoznak általában a szakirodalomban vagy a szélesebb diskurzusban, és hangsúlyozták a magánélettel és a biztonsággal kapcsolatos aggályokat, amelyek korlátozzák a tapasztalataik biztonságos megosztását. más fórumokon.

Etika

A kutatás etikai jóváhagyást kapott a szerző egyetemétől. A kutatás a transz-kapcsolódó kutatások etikai bevált gyakorlataira épített (Adams et al., 2017; International Transgender Health Forum (ITHF), 2019; Vincent, 2018). A résztvevők anonimitása kiemelt fontosságú volt, és az interjúalanyok tovább hangsúlyozták annak fontosságát, hogy az egyes idézetek ne legyenek azonosíthatók, tekintettel arra, hogy ez a kutatási csoport sérülékeny és kis populációból származik. Emiatt a kutatásban részt vevőkkel közösen megállapodtak abban, hogy egy lépéssel túllépnek az anonimitás szokásos kritériumain, és elkerülik az egyes idézetek konkrét álnevekhez való kapcsolását, valamint a gyermekek életkorának kihagyását az adott szülői idézetekből, megakadályozva ezzel az azonosítás lehetőségét. Ez a konkrét csoport nagy jelentőséget tulajdonít a magánélet védelmének és a biztonságnak, és szigorú gondossági kötelezettséget tartottak fenn az interjúalanyok preferenciáinak tiszteletben tartása az adataik megosztása során.

Eredmények

A szülők beszámoltak gyermekeik szociális tranzíciójuk támogatásával kapcsolatos tapasztalataikról.

Öt témáról számoltak be:

- 1) az irányítás és a biztonság elvesztése
- 2) az érzés, hogy az egyetlen járható út a szociális tranzíció támogatása
- 3) az afirmativitás fejlődése
- 4) a tranzíció és az elutasítás kockázata
- 5) a többi családnak szóló tanács hogyan támogassák gyermeküket

1. Az irányítás és a biztonság elvesztése

Számos szülő leírta, hogy a megerősítés felé irányuló lépések ijesztőek voltak számukra, pedig úgy érezték, ez a megfelelő lépés gyermekük számára.

“Csak zsigerből éreztük, hogy ez a helyes dolog. Még akkor is, ha ez félelmetes, ijesztő volt. Ez volt a helyes lépés a számára.”

Több szülő leírta, hogy a megerősítés minden lépése egy lépésnek tűnt az ismeretlenbe, a szülők vonakodnak és félnek minden lépéstől, és csak a gyermekeik részéről látják a pozitív hatásokat.

“Szerintem ez olyan folyamat, amit lépésenként kell megtenni. Úgy gondolom, hogy amikor jelentős és egyértelmű változás történik, az mindig nehéz. Szóval, a haj levágása egy nagy lépés. A névváltoztatás szintén egy lépés volt. Az iskolai tranzíció egy lépés volt... és visszatekintve... természetesen ez volt a helyes dolog. De akkoriban nehéz volt.”

Egyes szülők utaltak arra, hogy a transznemű gyerekek támogatása, annak megerősítése gyermekkorban, a szülői kontroll elvesztését és az ismeretlenbe ugrás érzését adta, miközben az ismeretlenben egyaránt érzi biztonságban és fenyegetően magát. Az egyik szülő kiemelte, hogy ha egy támogatást kérő gyerekekkel szembesülünk, a szülői felügyelet csak illúzió, és az igazi választás a boldog transznemű gyerek vagy a szomorú transznemű gyerek között lehet.

“Azt mondanám, hogy tedd boldoggá a gyerekedet, mindenáron, hallgass a gyerekedre... semmit nem tudsz tenni azért, hogy a gyerek transzneművé váljon, és semmit sem tudsz tenni azért, hogy a gyereked ne menjen végig a tranzíción, ha ő transznemű, akkor az egyetlen dolog, amit ellene tehetsz, hogy rossz döntéssel boldogtalan transznemű gyereked vagy szomorú transznemű gyereked lesz. Ez a Te döntésed.”

Az egyik szülő leírta, hogy egy transznemű gyermek támogatása egy lépésnek tűnik az ismert világ kényelmétől és biztonságától az ismeretlenbe, amely lépés megtételéhez a szülők bátorsága kell.

“Azon a ponton, amikor a gyermeked előbújik neked, azon a ponton már csak a jövőtől való félelmet láthatod, de még nem tapasztaltad meg gyermeked boldogságát. Szóval, ez a szakadék, amit fel kell ismerned, muszáj, hogy legyen bátorságod, hogy átugorj a szakadékot, fogva a gyermeked kezét, tudod, elég bátornak kell lennie ahhoz, hogy megmond, most elég bátornak kell lenned, ahhoz, hogy megtegye velük ezt az ugrást. És megígérhetem, hogy gyermeked megköszöni, és gyermeked boldogabb lesz, ha ezt megteszed. De ez van, ez tényleg egy ugrás az önmagukban és a gyermekükben való hit ugrása. Bátorság kell hozzá.”

2) Az érzés, hogy az egyetlen járható út a szociális tranzíció támogatása

A szülők többsége hangsúlyozta, hogy eljutott arra a pontra, ahol a megerősítést nem választásnak tekintik, hanem az egyetlen pozitív lehetőségnek.

“Úgy érzem, nem tudtuk volna nem megtenni. Szerencsétlen lett volna. Szóval nem úgy gondolom, hogy ó, ez nagyszerű dolog volt. De nem lett volna boldog gyermekünk, ha nem csináltuk volna. Szóval, úgy tűnik, muszáj.”

“Ha a gyermeked ragaszkodik, akkor valójában milyen más választásod van? ... Azt hiszem, megtapasztalták az elfogadást, és ez a hasznukra vált.”

“Olyan érzés volt, mint valami megállíthatatlan lendület, aminek akkor meg kellett történnie.”

A szülők megértették, hogy ha nem támogatják a szociális tranzíciót, az arra kényszeríti gyermeküket, hogy úgy tegyen, mintha nem önmaga lenne.

“Szólíhattuk volna a transznemű lányunkat fiú néven... de ezt nem akartuk, mert ezt nem lehetett volna fenntartani sokáig ez csak egy színjáték lett volna.

Mert olyan boldogtalan volt. Azt hiszem, halogathattuk volna még egy évet, de nagyon-nagyon boldogtalan gyerekünk lett volna. Nem hiszem, hogy örökre elkerülhettük volna.

Hacsak nem látja, hogy milyen hatással van a gyerekre, akkor nem, tudja, nincs kétségem afelől, hogy erre szükség volt. Hogy megtettük volna, most boldogtalan lenne, ha arra kényszerítenénk, hogy folytassa úgy az életét ahogy született.”

Másokat arra ösztönöztek, hogy támogassák gyereküket, amikor felismerték gyermekük milyen mértékben szenved.

“Ez volt az a pont, amikor úgy éreztem, nem bírom tovább rávenni ezt a gyereket, hogy fiú egyenruhában menjen az iskolába. Minden nap küzdelem volt. És azt hiszem, ez volt számomra a fordulópont.”

“Egészen nyugodtnak éreztem magam, amikor úgy döntöttünk, hogy meg kell tennünk, mert a nap végén, amikor a gyermekednek azt mondják, hogy a gyermekednek öngyilkossági gondolatai vannak, vagy hirtelen nevet változtat, akkor sokkal kevésbé lesz idegesítő. Mert van mihez hasonlítani, ami valójában rossz.”

3. Az affirmativitás fejlődése

A mintában szereplő szülők szinte mindegyike arról beszélt, hogy gyermeke boldogabb lett, a szociális tranzíció után, és gyermekük megerősítését kritikus fontosságúnak tartotta gyermeke boldogsága és jóléte szempontjából.

“Úgy gondolom, hogy szülőként többet látunk gyermekünk lelkéből, mint a legtöbb ember. És látjuk a szorongást, látjuk a boldogtalanságot és a frusztrációt azzal kapcsolatban, hogy „Miért hívnak ezek az emberek folyton rossznak?” Nem látják?”

“Nos, azt hiszem, ha szülő vagy, és látod, hogy gyermeked bajban van ha egy kisgyerek úgy érzi, hogy nem akar élni tovább, és te úgy tudsz rajta segíteni ha azt mondod: oké , viseljen olyan ruhát amit akar, akkor hívjuk ahogy akarja. Hogyan mondhatod Te meg a gyerekednek hogyan kellene neki élni? Hogyan mondhatnád el a gyerekednek, hogy ez rossz? Csak az számított hogy boldog legyen, és hogy élni akarjon, tudod?”

“Szóval számomra ez arról szól, hogy gondoskodjak arról, hogy ne okozzak semmilyen érzelmi kárt a gyermekemnek. ...a fő célom az, hogy – jó önértékelésük legyen, boldogok legyenek.”

Arra gondolva, hogy az elfogadás milyen előnyökkel jár a gyermeke számára, a szülők többsége határozottan kijelentette, hogy a megerősítés pozitív dolog volt gyermeke számára.

“Szerintem ez volt a legjobb dolog, ami a gyerekemmel történhetett... És hogy mindenki tudja, hogy ő az, aki – határozottan ez volt a helyes lépés a számára.”

“Ez a legjobb neki. És ez a legjobb dolog a mentális egészsége szempontjából... valóban ez volt a legjobb amit tehettem érte? Igen. Száz százalék.”

Gyermeük jelenlegi boldogságának javulása kulcsfontosságú volt, hogy a megerősítés a helyes megközelítés.

“Tehát, amikor látod azt a hatalmas változást a gyermekedben, és tudod, hogy amit csinálsz, az jó neki. És nem érdekel, hogy milyen akadályokba ütközöl, amikor ez a helyzet, akkor csak az a legfontosabb, hogy boldog gyerek legyen, csak ezt akarjuk.”

“Minden lépést, amit megtettünk, hogy megerősítsük, helyesnek tűnt.”

Több szülő hangsúlyozta annak fontosságát, hogy a gyerekek tudatában legyenek annak, hogy szüleik feltétlen támogatják és elfogadják őket.

“Ha ráhangolódsz a gyermekedre, és hallgatsz a gyermekedre, akkor tényleg nem tévedhetsz sokat. Ez a fajta mantra, ami a fejünkben volt, nos, ha meggondolja magát, megmutattuk, hogy ettől függetlenül támogatni fogjuk és szeretni fogjuk, és ez soha nem rossz üzenet egy gyereknek, akit felnevelünk. Tudod, és még ha meggondolná magát most, jövő héten, jövő hónapban, jövőre, akkor is minden gyerekünk úgy nőtt fel, hogy tudja, hogy szeretik és támogatják őket olyannak, amilyen. És ez soha nem lehet baj.”

4) A tranzíció és az elutasítás kockázata

A szülőket arra kérték, hogy osszák meg gondolataikat arról, hogy miben látják a szociális tranzíció támogatásának kockázatait. A legtöbben határozottan elutasították azt az elképzelést, hogy bármilyen kockázattal járna gyermekük elfogadása.

“100%-ban soha nem árthat valakinek a feltétel nélküli elfogadása... nem hiszem, hogy vannak kockázatok.”

Ehelyett a legtöbb szülő hangsúlyozta a transznemű gyermekek támogatásának mellőzésével rejlő kockázatokat.

“A kockázat az volt, hogy a gyermekem boldogtalan. A kockázat az volt, hogy a gyermekem elfogadhatatlannak érezte magát.”

“Arra gondolok, miért kényszerítsem arra, hogy úgy élje meg gyermekkorát, hogy boldogtalanak érezze magát úgy, akinek az emberek látják? Miért tenném azt? Nem akarom, hogy elnyomottan és boldogtalanul éljen.”

Több szülő megjegyezte, hogy a szégyenérzet olyan fontos kockázat, amelytől meg akarták védeni gyermeküket.

“Nem értem, milyen haszon származhat abból, ha elmondjuk nekik, hogy ezt nem tehetik meg. Mert ez szégyent kelthet.”

Más családok megosztották véleményüket azokról a negatívumokról, amelyeket azokban a családokban tapasztaltak, ahol a gyermekek tranzícióját akadályozták.

“Ismerek olyanokat, akik megengedték, hogy a gyerekeik lányok legyenek otthon, de fiúk az iskolában, mert ez jól esik nekik, de ez olyan, hogy elfogadlak, otthon elfogadlak, de szégyellem, hogy önmagad vagy a világban. Ez nem túl jó üzenet egy gyereknek... Soha nem akartam, hogy szégyellje magát azért, amilyen.”

Egyes cisz-szülők elmondták, hogy jobban felértékelték a gyermekük elutasításának kockázatát, ha transznemű felnőttekkel beszélnek gyermekkori élményeikről.

“Csak beszélned kell néhány transznemű felnőttel, és meg kell hallgatnod őket... mert sok transznemű felnőtt fog beszélni arról a traumáról, hogy arra kényszerülnek, hogy ne legyenek transzneműek. Tudod, ez nem változtatta meg őket, csak mentális egészségi sebeket okozott nekik.”

Több szülő fejezte ki bűnösségét amiatt, hogy nem értette meg elég gyorsan gyermekét.

“És tudod, még mindig óriási büntudatom van amiatt, hogy olyan sokáig nem láttuk.”

“Tudod, ő még csak hat éves nagyon-nagyon fiatal. De még mindig óriási büntudatom van amiatt, hogy egész idő alatt megpróbált kommunikálni velünk, hogy mi a probléma, és mi ezt nem értettük meg.”

5) A többi családnak szóló tanács, hogyan támogassák gyermeküket

A szülők azt javasolták más családoknak, hogy támogassák és erősítsék meg transznemű gyermekeiket, prioritásként kezelve jelenlegi boldogságukat.

“Szerintem ez a legjobb dolog. Őszintén hiszem, hogy ez a legjobb dolog egy gyerek számára. És ha meggondolják magukat, nem számít, igaz? Tudod, örültek ennek az időszaknak. Szóval igen, nem értem, miért ne tenné meg valaki.”

“Csak azt akarom, hogy biztonságban legyen, jól és boldog legyen. És ha ezt elfogadjuk, akkor miért ne tennénk?”

Valamennyi interjúalany egyetértett abban, hogy a szociális tranzíció pozitív dolog volt gyermekük számára, és javasolnák a gyors támogatást más transznemű gyermekes családoknak.

“Ugyanúgy csinálnám újra, csak gyorsan, egyértelműen és következetesen csinálnám.”

Számos szülő hivatkozott a pubertás előtti transznemű gyermekek szociális tranzícióját körülvevő negatív médiára és társadalmi diskurzusokra. Több interjúalany is megjegyezte, hol érezték úgy, hogy a kritikák nem értik a helyzetüket.

“Nem látták azt a hatást egy gyereknél, aki mindig kétségbeesetten szomorú és dühös - aki nem vesz részt az életben, ez a legvilágosabb, amit igazán megfogalmazhatunk, a szociális tranzíció lehetővé tette hogy azzá váljon aki valóban és ezzel szabad legyen és teljes mértékben vissza tudjon kapcsolódni az életbe. Ebben semmi sem visszafordíthatatlan. Haj, ruhák és nevek, amelyek bármikor visszalakulhattak volna.”

Azok a szülők, akik megtapasztalták a transznmű gyerekek támogatását, erősen érezték, hogy rendkívül fontos a gyerekek meghallgatása, tisztelete, elfogadása és követése.

“Azt hiszem, mire odajönnek hozzád és ezt kérdezik, nagy eséllyel átmentek már épp elég szardolgon. És a legkevesebb, amit tehetsz, hogy támogatom őket. Szülőként ez a te dolgod.”

“Úgy értem, hogy figyelj, hallgasd meg, mit mond a gyermeked. Ne söpörd a szőnyeg alá a problémát. Ne szégyeld őket, és ne taszítsd ki őket azért, mert elmondják, kik is ők valójában, és támogasd őket.”

A mintában szereplő szülők egyöntetűen úgy vélték, hogy a szociális tranzíció kulcsfontosságú és előnyös volt gyermekük számára.

“Az egyetlen dolog, amit szeretnék mondani, az az, hogy ez egy nagyon létfontosságú és kulcsfontosságú pillanat, hogy ez megtörténjen egy transznmű gyerekkel... Ez volt az egyik legjobb dolog, ami velünk és a gyerekünkkel történt – ez a boldogság, amit ez okozott és hozott.”

Összefoglalás

A szülők beszámoltak a transznmű gyermekeik szociális tranzíciójának támogatásával kapcsolatos tapasztalataikról. A szülők a kontroll hiányáról és a biztonság elvesztéséről beszéltek, mivel életük olyan irányba mozdult, amire nem számítottak, és nem érezték, hogy felkészültek erre. Ez a megállapítás összecseng más kvalitatív kutatásokkal, amelyek a transznmű gyermekek szülei előtt álló kihívásokkal foglalkoznak (Pullen Sansfaçon et al., 2015), valamint a „kétértelmű veszteség” szülői élményeiről szóló irodalommal (Bartholomaeus & Riggs, 2017).

Sok szülő a gyermeke szociális tranzíciójának támogatását írta le az egyetlen elérhető pozitív lehetőségnek, a szülők pedig vonakodva és félve tették meg ezt a lépést. Ez a megállapítás összhangban van más tanulmányokkal, amelyek azt mutatják, hogy a szociális tranzíció nem a szülők, hanem a transznmű gyermekek hajtják végre. (Olson és mtsai, 2019; Rae és mtsai, 2019). Azt illusztrálja, hogy a szülők, akiknek életét és világnézetét a cisz normativitás alakítja (Newbury, 2011; Serano, 2011), miként vonakodhatnak vagy ellenállnak a „transzlehetőségek” elfogadásának (Pearce, 2021). Ezek az eredmények azt hangsúlyozzák, hogy a szülőknek milyen támogatásra van szüksége ahhoz, hogy legyőzze saját cisznormativitását, feladja az „irányítást”, és nyitottá váljon a transznmű gyermekek iránti szeretetre, támogatásra és őszinte elfogadásra.

A mintán belüli szülők a szociális tranzíció előnyeit is értékelték, és úgy írták le, hogy ez védelmet nyújt gyermekük boldogsága és jóléte szempontjából. A szülők visszautasítottak minden olyan felvetést, amely szerint a pubertás előtti szociális tranzíció támogatása kockázatos lenne, ehelyett azt a kockázatot hangsúlyozták, hogy továbbra is elutasítja a társadalom a gyermeküket. A szülők elgondolkodtak a többi családnak szóló tanácson, hangsúlyozva, hogy ez mennyire pozitív volt gyermekük számára. A szülők egyöntetűen azt javasolták a többi szülőnek, hogy kövessék gyermekük szándékát, megerősítve őket a jelenben, és ezt a gyermek jólétének, boldogságának és önbecsülésének megőrzéseként érezték. Ezek a szülői reflexiók összecsengenek a meglévő,

gyermekközpontú kvantitatív kutatásokkal a szociális tranzíció áttesett transznemű gyermekek pozitív mentális egészségével kapcsolatban (Durwood és mtsai, 2017; Olson és mtsai, 2016), valamint a szociális tranzícióval kapcsolatos szülői tapasztalatok meglévő kvalitatív kutatásaival. (Kovalanka et al., 2014). Ezek az eredmények egyúttal megerősítik a gyermekkori elutasítás negatív mentális egészségi következményeire vonatkozó retrospektív kutatást, amely transznemű felnőttekkel és transznemű fiatalokkal végzett kutatásokból származnak. (Ehrensaft és mtsai, 2018; Katz-Wise et al., 2018; Priest, 2019; Turban et al., 2020; Wallace és Russell, 2013).

Ez a kutatás egyedülálló kiegészítést nyújt a szakirodalomhoz, mivel ez az első olyan tanulmány, amely feltárja, hogy a tapasztalat alapú betekintéssel rendelkező szülők hogyan gondolkodnak és értékelik a pubertás előtti szociális tranzíció kockázatait és előnyeit. Ennek a kutatásnak az egyik korlátja az, hogy kizárólag a szülői reflexiókra összpontosít, részleges és korlátozott perspektívát kínál, a gyermeki szempontok figyelembevétele nélkül. További kutatások, beleértve a szerző munkáját (megjelenés alatt), beépíthetik a gyermekek saját, tapasztalatokon alapuló nézőpontját a pubertás előtti szociális tranzícióval kapcsolatban. További retrospektív kutatások a transznemű fiatalok tapasztalataira és reflexióira összpontosíthatnak, akik azt szerették volna, hogy szüleik támogassák a pubertás előtti szociális tranzíciót de nem kapták meg ezt a támogatást. A minta második korlátja, hogy az interjúalanyok 90%-a fehér (és a gyerekek 80%-a fehér), bár ez az arány összhangban van más brit kutatásokkal, a legnagyobb országos LMBT-felmérés 92,4%-a fehér válaszadókat tartalmazott. (Government Equalities Office, 2018). További célzott kutatások vizsgálhatják a színes bőrű szülők vagy a fiatal szülők tapasztalatait, feltárva, hogy az egyenlőtlenség vagy a diszkrimináció egymást keresztező tengelyei hogyan hatnak a szülői képességre és a gyermek szociális tranzíciójának támogatására. További korlát, hogy a megkérdezett szülők 100%-a cisz- és 93%-a nő, ez a profil összhangban van a kutatók tapasztalataival, amelyek szerint az Egyesült Királyságban nagyrészt cisz-nők vannak a szülő támogató csoportokban, valamint a más országokban végzett kutatások, amelyek hasonlóképpen a nők túlreprezentáltságát állapították meg, akik aktív szerepet betöltő nők, gyermekeik mellett (vagy ellene) állnak (Kovalanka et al., 2014). A további kutatások feltárhatják az apák tapasztalatait és perspektíváit, valamint figyelembe vehetik a transznemű szülők tapasztalatait is. Végül a kutatási mintában 3 nem bináris gyermek szülője szerepel, akik külön kihívásokkal néznek szembe a nem bináris identitásuk intézményi és társadalmi elismerésének hiánya miatt (Paechter, Toft és Carlile et al., 2021). További kutatások vizsgálhatják azokat a konkrét kihívásokat, amelyekkel a fiatal nem bináris gyerekek és családjaik szembesülnek.

A kutatásban bemutatott eredmények, a gyermekkori megerősítés egészségvédő előnyeiről szóló szélesebb körű bizonyítékokkal kombinálva, fontosak a pubertás előtti szociális tranzíció intézményi politikája és gyakorlata szempontjából, ami hatással van az egészségügyi szolgáltatásokra, az iskolákra és a szociális szolgáltatásokra. Az egyéni, társadalmi és intézményi cisznormativitáson alapuló, a transznemű gyermekek szülői támogatásának akadályai szintén megerősítik annak fontosságát, hogy a szülők olyan támogatást találjanak, amely segíti őket abban, hogy hatékonyan támogathassák és képviselhessék a transznemű gyermeket (Riggs & Bartholomaeus, 2018). Ezek a területek, ahol a szülőknek támogatásra lehet szükségük a transznemű gyermekek jólétének hatékony védelme érdekében, hatással vannak a transznemű gyermekek szüleivel kommunikáló szakemberekre, beleértve a szociális munkásokat, tanácsadókat, a gyermekek gender-klinikusait és az elsődleges egészségügyi szolgáltatókat, beleértve a háziorvosokat is.